

El col·lapse d'un model

Francesc Puigpelat, escriptor i periodista

Jordi Hereu acaba de decidir, entre altres mesures de retallada, suprimir la regidoria de Nous Usos Socials del Temps. No està clar que els barcelonins hagin patir gaire per aquesta forçosa eliminació i potser algun lector pensarà que aquest fet és massa insignificant per encapçalar un article d'anàlisi. No és així, però. L'anècdota és important, perquè posa de manifest una categoria. En aquest cas, el col·lapse del model municipal del PSC i de Jordi Hereu, que podria definir-se com un enorme malbaratament de fons públics amb excuses que tenen que veure amb determinades dèries del pijoprogressisme purament estètic. Pot tractar-se de Nous Usos Socials del Temps, de l'obsessió pel reciclatge o per la bici, del disseny urbà, de les polítiques urbanístiques d'aparador, dels grans esdeveniments, de la nul·la atenció a la seguretat ciutadana, de la tolerància amb l'incivisme, etcètera.

El d'Hereu ha estat un model del despotisme il·lustrat: "Tot per als barcelonins,

però sense els barcelonins". Tot en base a un ideologisme buit. I tot, al cap i a la fi, construït sobre els quantiosos impostos que paguen els ciutadans o de les plusvàlues derivades de l'especulació immobiliària. El problema, és clar, ha arribat quan ha començat la crisi i s'han exhaurit les plusvàlues. Aleshores queda retratada la situació en tota la seva cruïlla: l'Ajuntament de Barcelona no té un euro i tots els capricis de la ciutat més *progre* de l'univers (inclosa la regidoria de Nous Usos Socials del Temps) ja no tenen qui els pagui.

Jordi Hereu ha hagut de retallar 646 milions en despeses fins al 2013, però no és aquest l'únic símptoma del col·lapse del seu model. N'hi ha hagut dos més, darrerament. El primer ha estat el referèndum de la Diagonal, que va acabar amb un 12% de participació i un resultat advers a les opcions A i B de refor-

"Ni les velles eines de manipulació ni les nombroses xarxes clientelars no van servir de res: els barcelonins van parlar, i ho van fer contra el seu alcalde".

ma. El mateix Jordi Hereu, després dels catastròfics resultats, va reconèixer que havia fet "la pregunta equivocada en el moment equivocat".

Es va descuidar de dir que amb el plantejament erroni: sota aquesta aparença de democràcia participativa el que hi havia era un exercici de despotisme sense precedents. Es va fer una propaganda institucional descarada en favor de les opcions A i B, es va amagar la C als que volien votar-la, es van malbaratar tres milions d'euros en l'organització de la consulta i es van mobilitzar al màxim els recursos dels socialistes. Però res de tot això no va poder tapar el que és un

malestar creixent a la ciutat. Ni les velles eines de manipulació ni les nombroses xarxes clientelars no van servir de res: els barcelonins van parlar, i ho van fer contra el seu alcalde.

Un segon símptoma del col·lapse del model Hereu és l'assumpte dels Jocs d'Hivern del 2022. Quan els va proposar per primer cop, per sorpresa, la reacció per part dels ciutadans va ser molt freda. Davant les enquestes adverses, Hereu intentava distraure el personal amb un projecte col·lectiu que (suposadament) havia de ser capaç de generar il·lusió. No en va generar cap. Bona part dels ciutadans ho van entendre com l'enèsima mostra de la política d'aparador de l'Ajuntament de Barcelona.

A penes sis mesos més tard de presentar la iniciativa dels Jocs, Jordi Hereu, en una compareixença pública, explicava:

"El projecte dels Jocs és important, però no és la prioritat i no és el que em pren a mi més temps; no pot treure cap energia perquè hem d'estar centrats en la crisi, en les polítiques socials i en l'aposta per un espai públic

net, ordenat i segur". La frase era l'acceptació implícita de la crítica que tota l'oposició en bloc havia fet al projecte de Jocs d'Hivern del 2022: que no era necessari ni prioritari, perquè la ciutat té altres problemes molt més candents.

Jordi Hereu intenta rectificar quant als Jocs, com quant a altres molts temes, però ja és molt tard. Els ciutadans ja n'estan tips. Perquè Barcelona és una ciutat massa gran i massa complexa per ser governada a cop de titulars a la premsa. Requereix treball, realisme, projectes concrets i atenció als problemes de les persones. Tot el contrari del que ha estat el model de Jordi Hereu.